

Son Tebessüm

– Necatin · 17 Haziran 2019

Çocukken hayalini kurduğum bir gün daha gelip çattı. Aklım başıma geldikçe korkmaya da başlamıyor değildim. Tek korkum alaturka tuvalete hiç alışkın olmamamdı. Hep altıma yapacağım diye korkuyordum. Şimdi yüzleşme vakti geldi.

Gidiyordum. Karadeniz'in zümrütüne. Trabzon'a gidiyordum. Hem de en kutsalla gidiyordum. Asker olarak. Okulumdan dolayı biraz daha şanslı sayılırdım. Kısa dönem yapacaktım. Küçükken "Ben asker olacağım örtmenim." Derdim. Şimdi ise "Çabuk geçer inşallah." Diyorum.

Çok arkadaşım olmamıştır hayatım boyunca. Babam kişisel aracı ile İzmir otogarına bıraktı. Babama oldum olası bir kere bile seni seviyorum diyememiş, sarılamamıştım. Kendimde en nefret ettiğim benliğimdir bu sanırım. Sevgimi sevdiğim insanlara oldum olası hiç göstermemişimdir. Babama sınıksı sarıldım. Kız kardeşimin gözü dolmuştu. Oysa üniversiteye giderken bana kıs kıs gülüyordu "Yatağın, odan benim olacak." Diye. Erkek kardeşim ise daha küçüktü. Bana "Abi bende büyüyünce şehit olacağım." Dedi. Ailecek güldük. Tabi ilk önce annemin bacağına sarıldı sonra gözlerinden yaşlar süzüldü. Sonra kucağıma aldım. "Abim ben asker olacağım." Dedim. O da bana ağlamaklı sesi ile "Sen hepsinden iyisin abi. Sen şehit olabilirsin." Dedi. Yine tebessüm ettik. Doyasıya öptüm. Kelimelerini öpebilseydim onları da öpecektim.

Otobüsün kendine has kokusu vardır. Hep sevmişimdir. O çay servisini beklememek için önden koltuk almıştık. Ama yine de sabırsızlanıyordum. Sanki tekerlekleri kareydi. Bisküvimi ve kahvemi aldım ve karanlığın süsü olan yıldızlara bakmaya başladım.

Sabah gözümü açtığımda terminale gelmiştim. Simit aldım bir tane. Ve orduya ait servis aracına binip karargâha doğru yola çıktık. İzmir'in makisinden sonra Karadeniz'in yemyeşil ormanları bana yeni bir soluk getirmişti.

Benim gibi kısa dönem arkadaşlarla tanıştım. Kimisi Tıp okuyordu kimisi benim gibi Mühendislik. Çabucak kaynaştık. Herkes çok rahattı. Türkiye'nin terör bakımından az olduğu bir yerdeydik. Hem burası öyle bir yer ki daha on beşinde biz askerlere yardım eden ve bu yolda gözünü kırpmadan şehit olan kişilerin toprağıydı. Burada çakallar nasıl hüküm sürerdi ki zaten.

Eğitimler hiç kimsenin anlayamadığı şekilde çabuk başlamıştı. Herkes şaşkındı. Bazılarının gözünde garip bir korku vardı. Kimisinin nefesi tıkanıyordu tempo koşularında. Kimisi antrenman sonrası kusuyordu. Alışkın değildik hiçbirimiz. Ben daha dün evimde kod yazıyordum. Şimdi ise askerdeydim. Sonradan öğrendiğimiz üzere devlet erkanının Trabzon'u ziyaret edeceğimiz. Ve o erkana biz eskortluk yapacaktık.

Sabah erkenden kalktık. İçim kıpır kıpır. Sığamıyordum koskoca koğuşa. Önceki günler yataktan

kalktığımda donduğum yerde Şimdi yanıyordum. Ellerim çok güzel kokuyordu. Aynaya baktım bu ben ben değildim sanki. KeŐke o suratı sevdiğim kız da görseydi. Belki kelle paa içme isteğimi o kadar çabuk reddetmezdi.

Araca bindik. ArkadaŐlarım ile akŐam telefonda mobil savaŐ oyunu oynamanın planını yapıyorduk. Daha doğrusu onlar yapıyorlardı. Ben de gülerek onlara ortak oluyor ama hiç oyuna ortak olamıyordum. Araçtan inmemiz istendi. 4 kiŐi indik ve o erkanın en önemli üyesinin arabasının köŐelerine yerleŐtirildik. Ayaklarım su toplamıŐtı hissediyordum acıyordu. İlerledik, ilerledik...

GiriŐ yapılacağı sırada zümrüt kırıldı, ağaçlar bağırmaya baŐladı. Sinek gibi yanımdan bir Őeyler geçiyordu. KeŐke sinek gibi geçip gitselerdi. Ama biri arı gibi sokmuŐtu beni.

Nefes almakta zorlanıyordum. Güçlükle nefes almaya çalıŐıyordum. Ayaklarım uyuŐuyordu. AteŐ böceklerine doğru yürüyordum. Bir kez daha soktu arı, bir kez daha ve bir kez daha...

Nefes alamamak kadar kötü bir Őey yokmuŐ onu anladım. Ve kimse size yardım edemiyor. Biri gelecek "Geçti." Diyecek diye bekliyorsunuz. Ama onlar hala kurŐun geçirmeyen arabayı korumaya devam ediyorlardı. Bağırmak istiyorsunuz bağıramıyorsunuz sonra otopsi de çıkıyor tabi nefes almaya çalıŐırken ses tellerimi kopardığım. Tek bir nefes almak için neyi vermezdim ki o an.

Sonra aklıma erkek kardeşim geldi bir anda. O an anlamıŐtım onu. O baŐından beri biliyor ve güveniyordu bana. Benim askerlikte en yüksek mevkiyi, rtbeyi hak edeceğimi çok iyi biliyordu. Ama bu benim tebessüm etmeme engel olmadı ve son bir kahkaha attım. Glmemin basıncı ile damarlarımdan fıŐkıran kan yüzüme hakim oldu ve her yeri kapladı. O an en sevdiğim renk cümbüŐünü gördüm.

Kanımın kırmızısı,Karadenizimin yeŐili,Gök kubbenin mavisi...

Hayatın en deđerli hediyesidir sana Son Tebessüm...

Eren Bülbül ve bu ülke için can alıp can veren tüm asil kahramanlarımızın anısına...

Sevgi ve rahmetle...